

NAŠE RODINA ZA VLÁDY KOMUNISTŮ

Končila II. světová válka a všichni jsme se těšili na svobodný život ve svobodné zemi. Nikdo z nás netušil co se už delší dobu připravuje v zákulisí. Pod dojmem vítězné Rudé armády se zapomnělo že v zemi od nás na východ vládne krutá totalita , která má veliké imperialistické plány. I prezident Dr. Edvard Beneš svým způsobem naivně věřil, že si republiku povedeme dle osvědčených demokratických zásad a to i při realizování Smlouvy o přátelství se Sovětským svazem. Věřil tomu a nic nedbal varování významných politiků v zahraničí / W.Churchil/, ani našich prozíravých /Šrámek a další/. K nekalým cílům pomáhala a to velmi zdatně Komunistická strana Československa pod vedením Klementa Gottwalda, která pracovala zrádně v cizích službách. Pozn: pokud Vám to připomene některé indicie z dnešní doby – komunisté, SPD, prezident Zeman, potom vidíte rovněž nebezpečí i do budoucnosti naši i našich potomků.

První volby v roce 1946 byly ještě svobodné a v nich zvítězili komunisté. Hlavní příčinu uvádím výše. Druhá příčina neméně významná spočívala v tom, že Beneš se nechal při projednávání Košického vládního programu v roce 1944 od komunistů přesvědčit, aby z kandidátní listiny byla vyškrtána strana agrární, která by podle zkušeností pravděpodobně zvítězila na venkově nad komunisty / venkov představoval nejvyšší počet obyvatel/. Tímto nesprávným rozhodnutím se komunistům upravila cesta k úspěchu.

Koho za to co se stalo, obviňovat? Klasik praví: „ Úspěch má mnoho otců – neúspěch zůstává sirotkem“. Co se v tomto případě stalo je veliký neúspěch stran demokratických. Nesmíme zapomenout, že na Slovensku komunisté na rozdíl od Českých zemí nezměnili. Slováckům jsme českou volbou ublížili.

Velikým viníkem je politika demokratických stran jako celku. Oni se asi domnívali, že je vše v pořádku. Určitým způsobem zpohodlněli ve veliké sebejistotě. Ani v Únoru 1948 ve zlomové situaci nezvolili u těžce nemocného prezidenta správné rozhodnutí, když podali hromadnou demisi , špatně domyšlenou. Copak nevěděli, že komunisté vyzbrojují nezákonně Lidové milice? Utekli od odpovědnosti a opět nechali volné ruce rudé partě. V podstatě marně revoltovali proti této situaci všemi opuštění vysokoškolští studenti.

Viníkem je národ jako celek. Nic neomlouvá říkat, že jsme nevěděli , co rudý výsledek přinese. Povinnost každého je vzdělávat se aspoň v základních pravdách společnosti.

Velice si vážím svých rodičů, kteří měli nižší malé středoškolské vzdělání a přesto politickou situaci hodnotili správně a taky volili v uvedeném 46. roce správně a ještě ostatní před komunisty varovali. Ale rudoch byl taky mazaný. Venkovu sliboval velkou pozemkovou reformu, kterou i drobní rolníci získají snadno další půdu. Ano, získali, ale brzy na to komunisté přijali zákon ze 23. ledna 1949: „O Jednotných zemědělských družstvech“ a v principu těm lidem sebrali nejen půdu, kterou jim před tím rozdělili, ale i všechnu půdu, která byla mnohdy jejich rodovým majetkem i po staletí.

Druhé t, zv. volby, tuším v roce 1948 už volby nebyly. Bylo to jakési apatické schvalování komunistických kandidátek připravených na jejich sekretariátech. Volič měl tuto volbu. Buď do urny vhodit tento připravený seznam kandidátů, nebo tam vložit prázdný lístek. A to ještě předem agitovali a strašili: „Bílý lístek = Bílá Hora“. A tento způsob se uplatňoval nepřetržitě až do roku 1989. A to s tím, že už tam nikdy nebyl ani ten bílý lístek. Účast ve volbách se sledovala. Proto bývala účast přes 99% a kandidáti tzv. „Národní fronty“ zvoleni“ též kolem 99,99%. Plenta pro volbu buďto vůbec nebyla, nebo byla často zatlučená do rohu místnosti, aby se za ní nikdo nedostal /to bývalo často u vojenských útvarů/. Bylo to v 70. letech, tak jsem za ní zašel. Stejně jsem tam nemohl nic změnit, jen jsem chtěl demonstrovat své právo. Možná jsem byl v Pelhřimově jediný. A tak se o tom mnoho mluvilo, že nejsem normální. Přece se mám chovat jako všichni ostatní. K tomu se z naší strany připojily velké obavy z posudků, které bývaly připojeny k přihláškám dětí ke studiu středních i vysokých škol. To byl jeden z příkladů jak si komunisté představovali svobodu volebního práva. Národ ohnul hlavu, mlčel a poslouchal.

Ihned po válce byly zrušeny obecní úřady a nahrazeny místními národními výbory. Aby se posílila úloha KSČ, vznikly vedle toho i tak zvané akční výbory národní fronty výhradně z členů KSČ. Jejich úlohou bylo sledovat občany a při vhodných příležitostech se vyslovovat zejména k jejich politickým postojům /posudky k přihláškám ke studiu, posudky na brance před nástupem na základní vojenskou službu, návrhy na vystěhování zemědělců a prostě vše co s občany souviselo/. Ty doplňovali ještě tak zvaní újezdni tajemníci pocházející z nejtvrďších komunistů. Každý pro několik vesnic. Pro nás to byl nějaký Husa. Ten se neštilil v krajních případech hrozit i ostře nabitou pistolí. Moc těchto tří uvedených orgánů byla téměř neomezená. Denní tisk, především Rudé Právo, ale i ostatní deníky informovaly jednostranně, lhaly dle potřeby. Dle nich bylo vše nejlepší v SSSR. Potom v lidových demokraciích /Československo, Polsko, Maďarsko, Bulharsko, Albánie, Východní Německo- prostě země východního bloku pod jhem SSSR. Stejně tak se lhalo i v rádiu. Pravdu jsme získali ze západního vysílání: Londýn, Hlas Ameriky a později i ze Svobodné Evropy. Ale ty byly silně rušené. Někdy jim vůbec nebylo rozumět. Při vhodném směru větru se k nám dostávaly ze západních letadel česky psané letáky. Byl zákaz tyto letáky sbírat, číst a předávat druhým. Bylo to trestné stejně jako poslech západního rozhlasu.

V roce 1948 Gottwald prohlásil, že družstva se zakládat nebudou. Cituji jeho výrok: „Pokud Vám někdo přijde na vesnice zakládat kolchozy, žeňte jej sviňským krokem“.

Netrvalo rok a prohlásil: „ Bez socialismu na vesnici socialismus nevybudujeme“ . Lež byla stěžejním programem komunistů.

Už se budu věnovat naší rodině. V roce 1949 se vypravila zemědělská komise naší obce na Ministersvo zemědělství s požadavkem odebrat nám půdu i hospodářské objekty pro zakládající JZD s poukazem, že tatínek je vyučený krejčí a zemědělství nerozumí. Můj otec měl při tom nejlepší zemědělské vzdělání z celé vesnice. Tehdejší úředníci na MZe ještě nebyli komunistům nakloněni. Tatínka si pozvali. Vše se vysvětlilo a na čas byl klid. Lákání do JZD soustavně odmítal. Tak nám odebrali skladovací prostory na skladování sena, sýpku i oba sklepy. Podařilo se nám získat po vesnici od řady lidí náhradní prostory. Naše soukromé hospodaření pokračovalo dál. Jiný způsob spočíval v každoroční výměně pozemků. Zpravidla za horší úrodnost a s horší konfigurací terénu.

Místní funkcionáři věděli, že tatínek svoji práci rozumí a proto od začátku se snažili jej do družstva získat. Když se jim to nedařilo, tak mu ztěžovali práci i život. To třeba před odjezdem na pole přišli, musel všeho nechat , jít s nimi do kanceláře, kde jej 1-2 hodiny přesvědčovali. Ještě horší bylo, když po celodenní práci si chtěl odpočinout. Opět pro něj poslali a znovu přesvědčovali třeba do půlnoci. Potom býval tak rozčilený, že dlouho nemohl usnout.

V těch letech býval nedostatek elektrické energie a proto se na každý den povolovalo mlácení obilí omezenému počtu hospodářství . I v tom se dalo šikanovat. Později nám povolovali mlátit jen v noci. Ve dne se spát nedalo. Čekala nás práce na poli, krmení dobytka a dojení krav.

Byly předepsané povinné dodávky rostlinných i živočišných produktů. Dobré hospodaření nám umožňovalo jejich poměrně snadné plnění. Když se prodával skot na jatka, musel zemědělec získat povolení od MNV. Několikrát to s námi zkoušeli tak, že povolení, tzv. pas nedali a nás obvinili, že nemáme splněnou dodávku hovězího masa. Když se obhajoval, tak mu řekli aby vstoupil do JZD. Záměrně nám komplikovali práci i život.

I za těchto poměrů se nám dařilo překračovat dodávky. To bylo důležité zejména u mléka. Právě za překročené dodávky byly vyšší platby. Další dobré příjmy vznikaly prodejem chovných jalovic do sousedních družstev / měli jsme uznaný plemenný chov/.

Naše maminka byla těžce nemocná srdeční vadou a tak mohla dělat pouze lehké domácí práce. Ale i za to jsme byli vděční. Když 12. prosince 1954 zemřela, ozvaly se hlasy, že nás toto donutí ke vstupu do JZD. Nezlomilo nás to. Tuto činnost si okamžitě převzala moje šikovná sestra Běla.

V roce 1955 jsem končil maturitou studium na Zemědělské škole v Třebíči. Na podzim mě čekal nástup na základní vojenskou službu. Ještě před tím vyhrožovali, že mě pošlou do dolů.

Napsal jsem si na Ministerstvo zemědělství žádost o možnost pracovat ve vlastním hospodářství místo nástupu na umístěnku do některého socialistického podniku. ONV v Mor. Budějovicích mi s poukazem, že by to byla podpora soukromého sektoru tuto žádost písemně nedoporučil. Ale vedení školy ji doporučilo. Ministerstvo zemědělství souhlasilo se soukromým hospodařením do podzimu, než nastoupím na vojnu.

Tuším v lednu 1957 se sestra vdala za učitele Josefa Scherrera z blízkého Hostima. Ten už rok v hospodářství pomáhal. Tak se práce opět zvládly. Nesmím zapomenout na mamčinu bratra Karla Kratochvíla, který u nás trávil každý rok s rodinou o žních celou dovolenou. Člověk pracovitý, mimořádně šikovný se zasloužil vždycky o brzké ukončení žní a ještě vytvářel dobrou náladu.

Po ukončení žní v roce 1957 dostal otec předvolání k soudu. Byl obviněn že setrváváním v soukromém hospodaření a neuvolněním zbývajících objektů brání rozvoji společného hospodaření. Návrh trestu zněl 8 roků vězení. Pod tímto tlakem byl nucen ustoupit. Družstvo převzalo pozemky, zbývajících budovy včetně obytných, strojní vybavení a hospodářské zvířectvo. Rodina se přestěhovala do domku po dědečkovi. Otec se stal členem JZD. I moje naděje po návratu z vojny na soukromničení zhasly. Rodina mé sestry se postupně rozrostla o čtyři potomky. Když je jejich rodiče přihlásili ke školní výuce náboženství a odmítli toto rozhodnutí změnit, byl jejich otec- učitel propuštěn ze zaměstnání a přešel do strojní výroby na manuální pozici špatně placenou. Učitelem se stal až krátce před odchodem do starobního důchodu v roce 1990.

Mně se podařilo díky mému bývalému třídnímu učiteli toho času inspektoru zemědělských škol v Jihlavě získat místo odborného učitele na zemědělské škole v Pelhřimově. Už z vojny a to po vystěhování naší rodiny jsem si podal přihlášku ke studiu Vysoké školy zemědělské v Brně. Doporučení jsem měl od velitele. Po jejím úspěšném ukončení jsem pokračoval opět dálkovým studiem na Katedře pedagogiky. Získal jsem tak plnou kvalifikaci odbornou i pedagogickou.

Svatbu jsme měli církevní a tak přišly první výtky, které po čase odezněly. Ale pro rodinu nebyl vhodný byt. Situaci posuzovala komise. Když zjistili že v našem provizorním bydlení máme na čelní stěně umístěný kříž, prohlásil přítomný soudruh, že my byt dostat nesmíme. Nezbyvalo než hledat jiné zaměstnání s bytem. Protože škola měla o moji práci zájem, přidělili nám byt na Domově mládeže a manželku ustanovili vychovatelkou. Ta si potom vedle odborné maturity vystudovala Střední pedagogickou školu- obor vychovatelství.

Život šel dál. Dcery dorostly a po ukončení studií se vdávaly. Jeden starostlivý soudruh zjistil, že svatby jsou církevní i došel si ztěžovat na OV KSČ, že ve škole učí člověk pomýlené ideologie, což nelze připustit. Škola mě bránila a v další etapě jednání s vyššími soudruhy dosáhla toho, že mi bude vše prominuto, pokud prohlásím, že já osobně církevní sňatek nechtěl. Ale toto řešení jsem odmítnul s poznámkou, aby si vážili mé pravdomluvnosti. Nakonec mě potrestali odebráním příplatků a všech dalších výhod na 1 roka zákazem

přednášení na odborných a metodických školeních učitelů v rámci kraje. Učebnice na jejichž tvorbě jsem se podílel nezakázali

Jsou to opravdu dlouhé roky komunistické šikany, kterou jsme určitým způsobem prošli bez větších šrámů a dá se říci svým způsobem i úspěšně. Duch svatý bezesporu má zásluhu na řízení našich myšlenek, slov i konání. Vždyť mnohokrát jsme pociťovali impulzy nebepečí, které se k nám blíží. Stejně jako časté myšlenky a rady co konkrétně udělat.

Všem těm, kteří se snažili nám ublížit nebo už ublížili jsem odpustil. Pěstuji v sobě vědomí, že vše prožité- dobré i těžké je a bylo správné přestože v mnoha případech nevím proč.

Milan T e k s l.

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'Milan Teksl', written in a cursive style.